

місто, порядок утворення та ліквідації адміністративно-територіальних одиниць, встановлення їхніх меж, перейменування тощо. Принципово важливим положенням запропонованого А. Павлюк адміністративно-територіального реформування України є те, що територіальну реформу пропонується здійснювати за принципом «знизу догори», розпочинаючи із формування громад [2, с.162]

Очікуваними наслідками реформи АТУ має стати: зменшення кількості міст обласного значення; зменшення кількості районів; виведення з-під обласного підпорядкування міст державного значення та зменшення кількості сільських та селищних рад [2, с.162]. Реформа АТУ має забезпечити можливість функціонування економіки територій, а отже, частина податків має залишитись на цій території. Також, у ході цієї реформи, різні групи населення мають отримати свої переваги: 1) молодь – нові можливості для самореалізації; 2) люди середнього віку – забезпечення умов та стабільності зростання ділової активності; 3) люди похилого віку – збереження стабільності та підвищення рівня соціальної захищеності [3]

Отже, не викликає заперечень той факт, що Україна потребує нагального реформування адміністративно-територіального устрою. Це зумовлено застаріло-неефективним АТУ України, інтеграційними зусиллями нашої держави щодо процесу наближення до європейських стандартів, прагненням удосконалити систему державного управління та підвищити ефективність регіональної політики. Як наслідок, подальший, проєвропейський розвиток нашої країни вимагає гармонізації відносин між державою і населенням, що в свою чергу, має забезпечити втілення в життя процес реформування АТУ в Україні.

Література:

- 1) Дмитрук І. М. Адміністративно – територіальна реформа в Україні у контексті поняття «Децентралізація» / І.М. Дмитрук [Електронний ресурс] // Порівняльно-аналітичне право. – 2015. – № 5. – С. 185-186. – Режим доступу: // http://www.pap.in.ua/5_2015/54.pdf
- 2) Павлюк А. П. Реформування адміністративно- територіального устрою України: проблеми та перспективи реалізації // Стратегічні пріоритети. – 2007. – № 1. – С.161-162.
- 3) Сорокіна Н. Г. Реформування адміністративно-територіального устрою України: проблеми та перспективи [Електронний ресурс] / Н. Г. Сорокіна // Публічне адміністрування: теорія та практика. Електронний зб. наук. праць. – 2010. – Вип. 1 (3). – Режим доступу: <http://www.dridu.dp.ua/zbirnik/2010-01/10sngupp.pdf>.

Бут Ю.

(наук. кер. – ст. викл. Бездідько Б. М.)

студентка V курсу природничого факультету

Полтавського національного педагогічного університету імені В. Г. Короленка

Конституційне право особи на охорону здоров'я.

Прийнятою 28 червня 1996 року Конституцією держава Україна визначила найвищою соціальною цінністю життя і здоров'я, людини і, крім того, своїм головним обов'язком визначила їх утвердження та забезпечення [1,ст.3].

Шляхи реалізації визнаних за особою прав та виконання взятих на себе державою зобов'язань визначило медичне законодавство.

Медичне законодавство України ґрунтується на тому, що:

- 1) за людиною визнається право на охорону здоров'я, медичну допомогу та медичне страхування;
- 2) забезпечується охорона здоров'я державним фінансуванням соціально-економічних, медико-санітарних, оздоровчо-профілактичних програм;
- 3) держава створює умови ефективного і доступного для всіх громадян медичного обслуговування;

- 4) у державних та комунальних закладах охорони здоров'я медична допомога має надаватися безоплатно;
- 5) існуюча мережа державних і комунальних закладів охорони здоров'я не може бути скорочена;
- 6) держава сприяє розвитку лікувальних закладів усіх форм власності;
- 7) обов'язком держави є забезпечення санітарно-епідеміологічного благополуччя.

Але реально рівень медичних послуг, що надаються населенню є не досить високим; всупереч вимозі медичного законодавства багато медичних послуг є оплатними. Причинами цього є недостатнє державне фінансування закладів охорони здоров'я, невисокий рівень кваліфікованості медичного персоналу і низький рівень оплати їх праці; досить високі ціни на ліки; корумпованість сфери охорони здоров'я, а також невинуватена за своїм розмахом комерціалізація зазначеної сфери [2].

Дослідники проблем реалізації положень медичного законодавства вказують на потребу реформування медичної галузі і до першочергових завдань відносять оновлення норм медичного права; впровадження системи страхової медицини та ін.

Література:

1. Конституція України. - К.: Вид-во Право, 1996 – 64 с.
2. Страхова медицина і медичне страхування: Навч. посіб. для студ. та лікарів-курсантів мед. вузів III-IV рівнів акредитації / В.В. Рудень; Львів. Держ. Мед. Ун-т ім. Д. Галицького. -Л.: Вид-во Обл. Книжк. Друкарні, 1999. - 307с.

Колеснікова А.

(наук. кер. – ст. викл. Бездітько Б. М.)

студентка V курсу природничого факультету

Полтавського національного педагогічного університету імені В. Г. Короленка

Право особи на свободу думки, слова та вільне вираження своїх переконань

Розвиток громадянського суспільства і форми його організації-правової держави неможливий без визнання права особи вільно думати і з допомогою слова виражати свої переконання, свою життєву позицію.

Проголосивши Україну демократичною правовою державою Конституція визнала за особою право на свободу думки і слова, на вільне вираження своїх поглядів і переконань [1, ст.34]. Кожному надано право вільно збирати, зберігати, використовувати і поширювати інформацію у різних джерелах. За особою визнано право обрати власний спосіб поширення інформації (найбільш поширеними способами є усний чи письмовий).

Конституційна норма (ч.3, ст.34) визначає, що здійснення права на свободу думки і слова, на вільне вираження своїх поглядів і переконань може бути обмежене законом в інтересах національної безпеки, територіальної цілісності або громадського порядку, з метою запобігання правопорушенням чи злочинам, для охорони здоров'я населення, для захисту репутації або прав інших людей, для запобігання розголошенню інформації, одержаної конфіденційно або для підтримання авторитету і неупередженості правосуддя.

Таким чином, реалізація цього права є запорукою розвитку демократичних засад суспільства та демократичних основ держави, а запровадження обмежень у реалізації цього права має сприяти охороні, захисту демократичних процесів.

Характеризуючи право особи на свободу думки і слова, вільне вираження своїх поглядів і переконань, потрібно також звернути увагу на механізм захисту, що запропонований ст.277 Цивільного Кодексу України: фізична особа має право на відповідь щодо поширеної про неї інформації та на спростування нею цієї інформації. Спростування недостовірної інформації здійснюється у такий же спосіб, у який вона була поширена.